

OP WEG NAAR 'T GELUK. † † †
† † † DOOR FRANS COENEN.

Tilly had den ganschen nacht geen oog toegedaan, en nu zij, maar even op tijd in de eetkamer kwam, waar allen, behalve papa en die luie Bram die altijd te laat was, al om de tafel zaten, nu zag haar lange magere gezicht met dat spitse kinnetje nog doorzichtiger bleek dan anders. En haar bewegingen waren lusteloos-loom, terwijl zij het pijnkloppend hoofd zoo stil mogelijk droeg onder den zwaren wrong van het blonde haar. Zwakjes en flauw blikte zij uit de blauwe oogen, sloeg ze dadelijk weer moe neer, toen zij mama goeden morgen had gezegd.

„Dag kind, ... wat zie jij d'r slecht uit ... wat is er?

„Ja, ik heb vreeselijke hoofdpijn gehad ... ik dacht eerst, dat ik niet op zou kunnen staan ... maar 't ging nu toch ...”

En Tilly glimlachte pijnlijk-zwak, terwijl ze langzaam en voorzichtig, om zich niet heftig te bewegen, haar stoel uitschoof en zitten ging.

„God, kind, hoe kom je zoo? Zullen we Dr. Harte laten komen?” vroeg de moeder ongerust.

„Nee god ... niet zoo ineens de dokter! 't Zal wel weer heelemaal beter gaan ... Neem u er maar geen notitie van ... heusch dat heb ik veel liever ...”

Terwijl mama gesproken had en nu zweeg, niet gerustgesteld, maar om de kinderen en omdat papa elk oogenblik komen kon, was het druk gebabbel en levendig bewegen der drie kleine meisjes en den jongen aan tafel even verstomd. De meisjes hadden geroepen: „dag zus, dag Til” en hoofdjes omgewend en het kleinste stak vijf vettige vingertjes ter begroeting uit. Maar toen ze hoorden van de hoofdpijn, bleven ze de groote zuster meewarig aankijken en kleine Luus en Marietje zeiden: „och!” en „heb je nou pijn?” terwijl alleen de jongen, weer met oogen op zijn bord, egoïstelijk bleef eten aan zijn boterham.

Toen Tilly zich had neergezet naast Luus, moest die — terwijl de anderen hun kibbelig gesprek met Gijs, den jongen, allengs even

luid hernamen — nog maar altijd de groote zus van terzij aanzien.

„Heb je nou zò'n pijn?” vroeg ze weer zachtjes meelijdig het fijn blonde snoetje, prachtig van tint, naar haar opgekeerd: „Waar zit de pijn?” ...

„'t Gaat nog al, zus ... eet jij nou maar,” antwoordde de groote even zachtjes, terwijl mama nu eindelijk wel Gijs verbieden moest, die Bertha onder tafel trapte.

„Gemeene jongen!” riep die, met een ontzet gezichtje, rood van schrik en pijn.

„Gijs, wil je 't nou dadelijk laten!” dreigde de moeder.

„Nou, laàt zij dan ook! ... protesteerde de knaap.

Maar alle kleine getwist en gesnap verstonde ineens, toen van achter-boven zwaar stap-gekraak hoorbaar werd, langs de trap naar beneden naderde.

„Kinderen, daar is pa, ... nou stil, hoor,” waarschuwde haastig de moeder, en er was even een onrustige uitdrukking op haar gezicht. De kinderen waren echter al stil, keken voor zich en aten zwijgend hun boterham, terwijl de stappen door de gang naderden.

Pa kwam binnen: een zwaar man, vierkant in de schouders, met donker, norsch gezicht.

„Goeie morgen ...” groette hij kort-luid, in 't algemeen.

„Dag pa!” ... kwamen de hooge kinderstemmen, schuchter dooreen.

Pa zette zich, breed in zijn hooggerugden stoel, en in het scherpe licht van den beloken dag duidelijke nu zijn norsche, grove kop. De felle zwarte oogen, diep onder de ruige, doorlopende brauwen, monsterden een oogenblik de rij der kinderen, die met neergeslagen wimpers muisstil zaten te eten.

Pa had er voorbeeldige orde onder en was daar bij kennissen trotsch op.

Plotseling viel hem op dat Bram er nog niet was. Zijn dikke lippen persten saam onder den breeden neus en met een toornigen frons en een driftigen opzet van het hoofd, vroeg hij, als of zijn vrouw aan dat te laat komen schuld had:

„Waarom is die jongen d'r nou weer niet, Marie?” Het dreigend onvergenoegde in zijn stem en gelaat deed de kinderhartjes